

ΒΗΜAgazino

**ΑΦΙΕΡΩΜΑ ΣΤΟΝ ΣΠΟΥΔΑΙΟ
ΙΤΑΛΟ ΑΡΧΙΤΕΚΤΟΝΑ ΠΟΥ
ΟΡΘΩΣΕ ΚΤΙΡΙΑ-ΟΡΟΣΗΜΑ ΣΕ
ΠΕΝΤΕ ΗΠΕΙΡΟΥΣ, ΣΑΡΩΣΕ ΔΙΕΘΝΗ
ΒΡΑΒΕΙΑ ΚΑΙ ΤΩΡΑ ΞΑΝΑΧΤΙΖΕΙ
ΤΗ ΓΕΦΥΡΑ ΤΗΣ ΓΕΝΟΒΑΣ**

RENZO PIANO

ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ ΚΕΝΕΝΤΙ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΕΣ ΑΠΟ ΤΗ ΓΕΝΝΗΣΗ ΕΝΟΣ ΜΥΘΟΥ Σ. 8
ΣΚΟΤ ΚΕΛΙ ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΗ ΜΕ ΤΟΝ ΒΕΤΕΡΑΝΟ ΤΟΥ ΔΙΑΣΤΗΜΑΤΟΣ Σ. 12
ΖΑΓΟΡΙ ΚΟΛΥΜΠΗ ΣΤΑ ΠΟΤΑΜΙΑ, ΠΕΖΟΠΟΡΙΑ ΣΤΑ ΒΟΥΝΑ Σ. 28

THE KENNEDY

●
Πέντε μικροί Κένεντι
στη θάλασσα (ο JFK
δεύτερος από αριστερά).
Παραλία Χαϊάνις Πορτ,
1925-1926.

Η Προεδρική
Βιβλιοθήκη Τζον
Κένεντι δίνει
πρόσβαση στο κοινό
σε 1.700 αδημοσίευτες
φωτογραφίες της
οικογένειας που
αποβαίνουν τροφή
αναστοχασμού
του μύθου και της
πραγματικότητάς της.

ΑΠΟ ΤΟΝ ΜΑΡΚΟ ΚΑΡΑΣΑΡΙΝΗ

Η αμερικανική πολιτική αποστρέφεται τις δυναστείες. Στη θεωρία αντιβαίνουν στη σύλληψή της ως ανοιχτής σε όλους διαδικασίας που επιτρέπει στον κάθε πολίτη να δοκιμαστεί σε ποικίλες ακολουθίες αξιωμάτων, να καταστεί γνωστός και να εκλεγεί χωρίς τη μεσολάβηση διεφθαρμένων μηχανισμών κληρονομικής διαδοχής. Στην πράξη, οι μηχανισμοί υπήρξαν η θεμελιώδης βάση του κομματικού συστήματος σε ολόκληρο τον 19ο αιώνα και κληροδότησαν στο παρόν τη συνήθη πρακτική βουλευτών και γερουσιαστών, σε τοπικό και ομοσπονδιακό επίπεδο, να προωθούν τέκνα ή άλλα μέλη της οικογένειάς τους ώστε να καρπωθούν την πολιτική τους πελατεία. Εστω κι έτσι όμως, οι πραγματικοί πατρίκιοι των Ηνωμένων Πολιτειών δεν είναι πολλοί. Τέσσερις γενιές Ρεπουμπλικανών Μπους ανταγωνίζονται τρεις γενιές Δημοκρατικών Κένεντι – αλλά ο όρος «δυναστεία» χαρακτηρίζει ουσιαστικά στους τελευταίους. Η οικογένεια Μπους, παρά την πιο «αριστοκρατική» της καταγωγή, δεν απέκτησε ποτέ τον μύθο της άλλης, ίσως γιατί δεν αναγκάστηκε να βιώσει τους θριάμβους και τις τραγωδίες της. Στοιχεία για τον αναστοχασμό ακριβώς αυτού του μύθου δίνει η πρόσφατη πρωτοβουλία της Προεδρικής Βιβλιοθήκης Τζον Φιτζέραλντ Κένεντι να ψηφιοποιήσει και να καταστήσει ελεύθερα προσβάσιμες στον δικτυακό της τόπο 1.700 οικογενειακές φωτογραφίες των Κένεντι.

DAYS ΤΑ ΠΑΙΔΙΚΑ ΧΡΟΝΙΑ

«Ελπίζω να μη χρειαστεί να φύγουμε από τη Γη» Scott Kelly

Ο πρώτος άνθρωπος που έμεινε έναν ολόκληρο χρόνο στο Διάστημα για να μας βοηθήσει να το κατακτήσουμε με μεγαλύτερη ασφάλεια στο μέλλον μιλάει στο BHMAGAZINO για τη μοναξιά, την επιμονή και την πιο όμορφη εικόνα που αντίκρισε στη διάρκεια του ταξιδιού του.

ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΗ ΣΤΗ ΜΑΡΙΑΕΝΑ ΑΣΤΡΑΠΕΛΛΟΥ

Ποια είναι άραγε η πιο ωραία εικόνα που βλέπει ένας αστροναύτης στη διάρκεια της παραμονής του στο Διάστημα; «Μα η Ελλάδα. Είναι τόσο όμορφη, μαζί με όλα αυτά τα νησιά». Είναι μία από τις λίγες φορές που ο – σύμφωνα με όλες τις ενδείξεις – εγκρατής, λακωνικός και ολίγον μονόχρονος Σκοτ Κέλι κατακλύζεται από ένα κύμα ενθουσιασμού. Οπως λέει στη διάρκεια της συνέντευξής μας, έχει φίλους που περνούν πολύ καιρό στη χώρα μας κάθε καλοκαίρι και θα ήθελε να κάνει και εκείνος το υπερατλαντικό ταξίδι. Η Ελλάδα βρίσκεται στην καρδιά του και δεν το λέει μόνο επ' αφορμή της συνέντευξής μας.

Όσο ο αμερικανός αστροναύτης βρισκόταν στον Διεθνή Διαστημικό Σταθμό (ΔΔΣ) κρατώντας έως το 2016 το ρεκόρ της μεγαλύτερης συνολικής παραμονής στο Διάστημα, έβγαζε φωτογραφίες την Ελλάδα και ανέβαζε τις εικόνες στα social media σχολιάζοντας: «Instagram Greetings to my friends in Greece». «Ναι, αυτή ήταν η πιο ωραία εικόνα από εκεί πάνω» θα μας πει ο άνθρωπος που μοιάζει να ξέρει τη Γη σαν την παλάμη του χεριού του.

Πάντως, δεν μπορεί να πει κανείς, στο αυτοβιογραφικό βιβλίο του με τίτλο «Αντοχή» (κυκλοφορεί στα ελληνικά

από τις εκδόσεις Ροπή) δεν φείδεται λέξεων και περιγράφει τη δική του «Οδύσσεια του Διαστήματος» εν πλήρει λεπτομερεία, φροντίζοντας παράλληλα να παραθέσει όλες τις πληροφορίες για τη ζωή του που τον οδήγησαν σε αυτό το ιδιαίτερο μονοπάτι: την παραμονή για 11 συνεχόμενους μήνες, στο πλαίσιο του One-Year Mission, σε ένα «μεταλλικό κουτί» μήκους 73 μ. σε τροχιά 400 χιλιομέτρων πάνω από τη Γη με ταχύτητα 27.600 χλμ. την ώρα. Ήταν ο πρώτος που το επιχείρησε μαζί με τον ρώσο κοσμοναύτη Μιχαήλ Κορνιένκο, φτάνοντας την... αντοχή τους στα όρια για να ανοίξουν τον δρόμο για τους επόμενους και για τις μελλοντικές, μακροχρόνιες αποστολές στον Άρη. Αυτή την τελευταία φορά του εκτός βαρυτικού πεδίου ο Σκοτ Κέλι άφησε να υποβάλλουν τον οργανισμό του σε εκτενείς μελέτες προκειμένου να συγκριθούν τα αποτελέσματα με τους αντίστοιχους δείκτες του ομοζυγωτικού δίδυμου αδελφού του και επίσης αστροναύτη Μαρκ Κέλι, ο οποίος παρέμεινε στη Γη στη διάρκεια του υπό εξέταση χρονικού διαστήματος, στο πλαίσιο της έρευνας «Twins Study».

Σύμφωνα με δημοσιεύματα που κατέκλυσαν τον διεθνή Τύπο, βάσει αυτής της σύγκρισης το γονιδιώμα του είχε αλλάξει κατά 7% από την παραμονή του στον ΔΔΣ.

«Αλήθεια; Ποιος να το έλεγε; Μόλις το έμαθα από ένα άρθρο» τιτίβισε ειρωνικά στο Twitter ο Σκοτ Κέλι όταν ήρθε αντιμέτωπος με την «είδηση» τον περασμένο Μάρτιο. Γιατί στην ουσία η εν λόγω αλλαγή συνδεόταν με «την έκφραση» των γονιδίων, μια ένδειξη που θα αποτιμηθεί μελλοντικά, καθώς δεν είναι δα και τόσο σπάνια (απαντάται, για παράδειγμα, σε ανθρώπους που επιδίδονται σε ιδιαίτερα αγχωτικές δραστηριότητες). «Μάλλον θα περάσουν χρόνια προτού ερμηνευτούν σωστά τα δεδομένα. Προσωπικά, θα αφήσω την επιστήμη στους επιστήμονες. Αξιζε που συνέβαλα στην επέκταση της ανθρώπινης γνώσης, ακόμη κι αν αυτός είναι ένας σταθμός σε ένα μεγαλύτερο ταξίδι» θα μας πει ο ίδιος. Πάντως, οι αναμφισβήτητες «παρενέργειες» που εκδηλώνονταν σταθερά σε καθεμία από τις τέσσερις διαστημικές αποστολές του και τις συνολικά 520 ημέρες παραμονής του στο Διάστημα περιελάμβαναν, μεταξύ άλλων, την εξασθένηση του ανοσοποιητικού, την επιβάρυνση της όρασης, την απώλεια οστικής μάζας – «το σώμα μου καταλαβαίνει ότι τα κόκαλα δεν είναι και τόσο απαραίτητα σε συνθήκες μειωμένης βαρύτητας» – αλλά και μυϊκής μάζας – «μια και τα οστά δεν στηρίζουν πλέον το βάρος μας». «Καμιά φορά σκέφτομαι ότι οι μελλοντικές γενιές

● Ιούλιος 2015.
Ο Σκοτ Κέλι μέσα στον θόλο
του Διεθνούς Διαστημικού
Σταθμού από όπου μπορούσε
να έχει πανοράμική θέα της Γης.

SCOTT KELLY/NASA/AP

ενδεχομένως θα περνούν όλη τη ζωή τους στο Διάστημα, με αποτέλεσμα να μη σχηματίζουν καθόλου οστά. Θα μπορούν να ζουν ως ασπόνδυλοι οργανισμοί» καταθέτει τη σκέψη του στο BHMAGAZINO. Μα είναι τώρα αυτή μια ευοίωνη προοπτική; Ή μήπως, έτσι όπως τα έχουμε κάνει στον πλανήτη Γη, σύντομα θα χρειαστεί να «την κάνουμε»; «Ελπίζω να μη χρειαστεί να φύγουμε. Νομίζω ότι είναι πολύ σημαντικό για μια κοινωνία και έναν πολιτισμό να ανθούν και να αναπτύσσονται. Τελικά όμως, κάποια στιγμή, όχι προσεχώς πάντως, θα αυξηθεί τόσο πολύ ο πληθυσμός στον πλανήτη ώστε ορισμένοι, όχι όλοι μας, θα πρέπει να αναζητήσουν την τύχη τους κάπου αλλού. Καλό θα ήταν να μη συμβεί σύντομα». «Θα θέλατε να είστε ανάμεσά τους;» είναι η δική μας ερώτηση. «Οχι. Μου αρέσει πολύ η Γη για να κάνω κάτι τέτοιο» θα απκριθεί δίχως να χρειαστεί να το σκεφτεί έστω ένα δευτερόλεπτο.

Ο Σκοτ Κέλι δεν είναι ένας τυχαίος στο είδος του, αν μπορεί να περιγραφεί με τέτοιους όρους η δουλειά που εξωθεί τους αστροναύτες στα όρια των σωματικών και ψυχικών αντοχών τους. Και όχι μόνο. «Οι αστροναύτες του 21ου αιώνα επιλέγονται για την ικανότητά τους να μπορούν να ανταποκριθούν σε πολλές εργασίες, αλλά

**Καμιά φορά σκέφτομαι
ότι οι μελλοντικές γενιές
ενδεχομένως θα περνούν
όλη τη ζωή τους στο
Διάστημα, με αποτέλεσμα
να μη σχηματίζουν
καθόλου οστά. Θα
μπορούν να ζουν ως
ασπόνδυλοι οργανισμοί**

και ανάλογα με το κατά πόσο μπορούν να συναναστραφούν ανθρώπους υπό αντίξοες συνθήκες. Για εμένα, κάθε μέλος του πληρώματος δεν είναι μόνο ένας στενός συνεργάτης, αλλά και συγκάτοικος και αντικαταστάτης ολόκληρης της ανθρωπότητας» δηλώνει. Για τον ίδιο, η προσωπική επιλογή να κάνει μία από τις πιο δύσκολες δουλειές του κόσμου, τουλάχιστον βάσει της οπτικής του μέσου θνητού, τροφοδοτείται από ένα αζεπέραστο πάθος για την πρόκληση και την υπερπήδηση εμποδίων. Ακόμη κι αν αυτό σημαίνει ότι θα σου κάνει κόλπα το DNA σου. «Από τη στιγμή που αντιμετωπίζεις κάτι δύσκολο, μια απαιτητική πρόκληση, και βρεθείς στη θέση να εκπληρώσεις τους στόχους σου με ασφάλεια και επιτυχία, θα έλεγα ότι, ναι, η ικανοποίηση είναι πολύ μεγάλη» εκμυστηρεύεται.

Κάπως έτσι ρίχτηκε στην περιπέτεια, η οποία ξεκίνησε για άλλη μία φορά μέσα σε ένα Soyuz με 280 τόνους προωθητικού στο Κοσμοδρόμιο του Μπαϊκονούρ, στις αχανείς στέπες του Καζακιστάν (κάποτε μυστική βάση εκτόξευσης του σοβιετικού διαστημικού προγράμματος), υπό τους ήχους του όχι και τόσο εύστοχου «Killing Me Softly» της Ρομπέρτα Φλακ. Μερικές ώρες μετά, το σκάφος βρισκόταν σε τροχιά γύρω από τη Γη.

RENZO PIANO

Ο ουρανοξύστης «The Shard» (2012) στο Λονδίνο, ο οποίος στα 310 μέτρα υπήρξε το ψηλότερο κτίριο της Ευρώπης τη χρονιά αποπεράτωσής του.

DYLAN MARTINEZ/REUTERS

ΚΤΙΡΙΑ ΚΑΙ ΗΜΙΕΡΕΣ ΕΝΟΣ «STARCHITECT»

Μια αναδρομική έκθεση στη Βασιλική Ακαδημία Τεχνών του Λονδίνου μάς θυμίζει για άλλη μια φορά γιατί είναι τόσο σπουδαίος αυτός ο «δικός μας» αρχιτέκτονας.

ΑΠΟ ΤΗ ΜΑΡΙΛΕΝΑ
ΑΣΤΡΑΠΕΛΛΟΥ

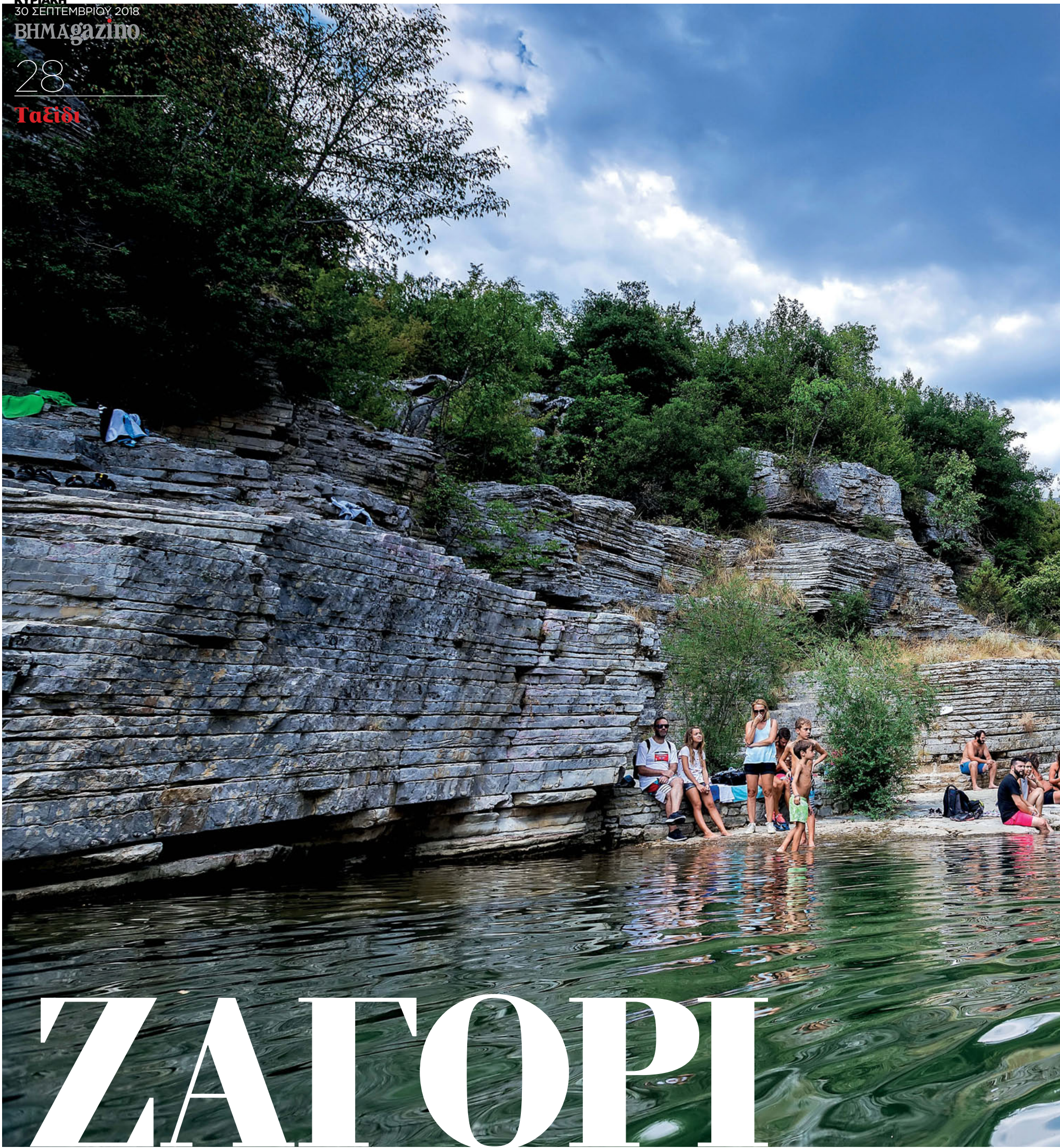
Η τέχνη του να σχεδιάζει κτίρια δεν ήταν ποτέ εύκολη υπόθεση. Ιδίως όταν έχεις πάντα κατά νου ότι «πρέπει να ψάχνεις τις Ατλαντίδες, πρέπει να είσαι εξερευνητής και παράλληλα να χτίζεις με υπευθυνότητα». Όπως ο Ρέντσο Πιάνο δηλαδή. Ο «δικός μας» Πιάνο, ο αρχιτέκτονας του Κέντρου Πολιτισμού Ιδρυμα Σταύρος Νιάρχος, ο οποίος χάρη στο ταλέντο του, τη σκληρή δουλειά και το άστρο του ανήκει δικαίωμα σε όλες τις πόλεις σε Ευρώπη, Βόρεια Αμερική,

Αυστραλία και Ανατολική Ασία, όπου έχουν κατά καιρούς ανεγερθεί τα 130 αρχιτεκτονικά πρότζεκτ του. Η λαμπρή αναδρομική έκθεση «Renzo Piano: The Art of Making Buildings», που εγκαινιάστηκε πρόσφατα στη Βασιλική Ακαδημία Τεχνών του Λονδίνου σε συνεργασία με το αρχιτεκτονικό του γραφείο αλλά και με το Fondazione Renzo Piano, το ίδρυμα στη Γένοβα που φέρει το όνομά του, εστιάζει σε 16 από τα πιο γνωστά και εμβληματικά από αυτά. Μέσα από μαθητικές φωτογραφίες και σχέδια σκιαγραφείται αυτή η συναρπαστική αλλά και απροσδόκητη πορεία, δε-

δομένου ότι ο δημιουργός της δεν έχει «μια προκαθορισμένη ιδέα για την αρχιτεκτονική, ένα συγκεκριμένο μοτίβο ή στυλ» το οποίο έχει κατοχυρώσει και ανατρέχει σε αυτό. Από το Κέντρο Ζορζ Πομπιντού στο Παρίσι (1977), στον ουρανοξύστη «The Shard» στο Λονδίνο (2012), στο νέο Μουσείο Τέχνης Whitney (2015) και στα γραφεία της ιστορικής εφημερίδας «The New York Times» στη Νέα Υόρκη (2007), στο πολιτιστικό κέντρο Jean-Marie Tjibaou στη Νέα Καληδονία (1998) ή στο κτίριο για τη Συλλογή Μενίλ στο Χιούστον του Τέξας (1987), ο Πιάνο δίνει σε κάθε πόλη και από ένα

αλησμόνητο και ολόδικό της αρχιτεκτονικό ορόσημο. Όπως δήλωσε πρόσφατα στον ιταλικό Τύπο, το ίδιο είναι διατεθειμένος να πράξει και στη γενέθλια πόλη του, Γένοβα, και μάλιστα αφιλοκερδώς. Η γέφυρα που κατέρρευσε στις 14 Αυγούστου οδηγώντας στον θάνατο 43 ανθρώπους και μέχρι πρότινος έφερε το όνομα του μηχανικού της, Ρικάρντο Μοράντι, θα έχει την υπογραφή του Πιάνο όταν ανεγερθεί ξανά με το καλό και για το καλό της πόλης. Η ανιδιοτελής προσφορά του είναι ο τρόπος του να δώσει κάτι πίσω στον τόπο των προγόνων του αλλά και να άρει τον

Πέτρινα γεφύρια και χωριά, επιβλητικά φαράγγια, καθάρια νερά. Η ομορφιά της ορεινής ελληνικής φύσης βρίσκει την απόλυτη έκφρασή της στην καρδιά του Νομού Ιωαννίνων.

ΑΠΟ ΤΟΝ ΓΙΩΡΓΟ ΝΑΣΤΟ

Εχουν καταχωρηθεί στο συλλογικό μας ασυνείδητο ως χειμερινός προορισμός, όμως τα Ζαγοροχώρια παραμένουν συναρπαστικά ακόμα και όταν ο καιρός είναι αίθριος. Τον αριθμό 46 φτάνουν συνολικά οι οικισμοί που βρίσκονται διάσπαρτοι στους πρόποδες της Πίνδου και διακρίνονται για τη δική τους ξεχωριστή αρχιτεκτονική και για ένα μακραίωνα μουσικό σύμπαν, γνήσιο και εν πολλοίς απρόσβλητο από εξωτερικές επιρροές. Ακλόνητη απόδειξη; Μια επίσκεψη στα πανηγύρια του καλοκαιριού ή των

αρχών του φθινοπώρου, με τον ήχο του κλαρίνου, γλυκό, μελαγχολικό ή θλιμμένο, να αναδεικνύεται στον απόλυτο πρωταγωνιστή της βραδιάς. Ο καλύτερος τρόπος να εξερευνήσεις αυτή την περιοχή της Βορειοδυτικής Ελλάδας είναι επιλέγοντας ένα από τα χωριά ως ορμητήριο και οργανώνοντας τις διαδρομές σου με βάση τα αξιοθέατα που θέλεις οπωσδήποτε να δεις. Μια καλή τέτοια πρόταση αποτελεί το Μονοδένδρι. Εκεί αξίζει κανείς να επισκεφθεί τον ναό του Αγίου Αθανασίου, που αναστηλώθηκε με δαπάνη των μεγάλων εθνικών ευεργετών Μάν-

θου και Γεωργίου Ριζάρη και δεσπόζει στην κεντρική πλατεία του χωριού, το μοναστήρι της Αγίας Παρασκευής, που ιδρύθηκε το 1412 από τον βοεβόδα Μιχαήλ Θερεϊανό επί κυριαρχίας Καρόλου Τόκκου στο Δεσποτάτο της Ηπείρου, τον αρχαιολογικό χώρο στη θέση Γενίτσαρη και τους πέτρινους πύργους στη θέση Οξιό. Στο Μονοδένδρι υπάρχει επίσης το Ριζάρειο Κέντρο Εκθέσεων και Συναθροίσεων, το οποίο φιλοξενεί (έως τον Ιούλιο του 2019) την πολύ ενδιαφέρουσα έκθεση «Ο φωτογράφος Γιώργος Σεφέρης», μια αντιπροσωπευτική επιλογή φωτογραφιών που τράβηξε ο

νομπελίστας ποιητής και διπλωμάτης επί μισόν αιώνα αποτυπώνοντας την καθημερινότητα και τα ενδιαφέροντά του, από τα φοιτητικά του χρόνια στο Παρίσι (1918-1924) και τα ταξίδια του (Ελλάδα, Αλβανία, Τουρκία, Κύπρος, Μέση Ανατολή) έως τις τελευταίες εκδρομές του, το 1969-1970. Εκεί κοντά βρίσκεται και η Ριζάρειος Χειροτεχνική Σχολή Μονοδενδρίου, η οποία ιδρύθηκε το 1979, με σκοπό την εκπαιδευτική, πολιτιστική και κοινωνική ανάπτυξη της περιοχής του Ζαγορίου. Από το χωριό ξεκινά και ένα από τα μονοπάτια που οδηγούν στο φαράγγι του

● Πολλοί καλοκαιρινοί επισκέπτες του Ζαγορίου κάνουν βουτιές στις κολυμπήθρες που βρίσκονται μεταξύ Μεγάλου και Μικρού Πάπιγκου.

Οι κολυμπήθρες ή οβίρες, που βρίσκονται μεταξύ Μικρού και Μεγάλου Πάπιγκου, είναι στην πραγματικότητα κοιλάσματα στα ασβεστολιθικά πετρώματα τα οποία δημιουργήθηκαν από τα νερά του ρέματος του Ρογκοβού

Αποψη της Βίτσας, στην είσοδο του φαράγγιού του Βίκου.

Βίκου, ένα από τα πιο Ξακουστά στην Ελλάδα και κάτοχο παγκόσμιου ρεκόρ Γκίνες για την αναλογία βάθους και πλάτους του. Αποτελεί τον πυρήνα του Εθνικού Δρυμού Βίκου - Αώου, όπου βρίσκεται καταφύγιο μεγάλη ποικιλία σπάνιων ειδών χλωρίδας και πανίδας. Το φαράγγι έχει μήκος περίπου 11 χιλιόμετρα και σε πολλά σημεία του το βάθος ξεπερνάει τα 1.000 μέτρα. Η θέα από ορισμένα σημεία του μονοπατιού σου κόβει την ανάσα και σίγουρα η συγκεκριμένη εξόρμηση δεν προτείνεται σε υψοφοβικούς (ή ακροφοβικούς). Ο παραπόταμος του Αώου, Βοϊδομάτης, που διατρέχει

το φαράγγι, έχει νερό όλες τις εποχές, νερό πεντακάθαρο, διαυγές, κρυστάλλινο και πάρα πολύ παγώμενο. Ούτε το καλοκαίρι η θερμοκρασία του ξεπερνά τους τέσσερις βαθμούς και ακόμα και όταν απλώς βουτάς τα πόδια σου μέσα του πονάς – δεν ενοχλείσαι, δεν νιώθεις απλώς το κάψιμο από το κρύο –, πονάς κανονικά. Συνήθίζεται αυτή η αίσθηση βέβαια, όπως όλα στη ζωή, και οι πιο τολμηροί (ή θερμόαιμοι) μπορούν να κολυμπήσουν στο ποτάμι. Το πιο δημοφιλές σημείο για βουτιές και ηλιοθεραπεία βρίσκεται στο γεφύρι της Αρίστης και από τα πέριξ του ξεκινά και το rafting,

